

PARTYCRASH

‘In *Partycrash* doet Broekman op thrillerachtige wijze verslag van zijn zoektocht.’ *NRC*

‘*Partycrash* is spannend en leerzaam.’
Rob Trip, *Met het oog op morgen*

‘Het leest als een detective, heel spannend.’
Felix Meurders, *Spijkers met koppen*

‘*Partycrash* laat goed zien hoe het met de opvoeding in sommige kringen is gesteld.’ Tom Kroon, wijsgeer en pedagoog, *NRC*

‘Ouders van 8- en 9-jarigen moeten *Partycrash* lezen.’
Marina van der Wal, *Het Parool*

‘*Partycrash* is een must voor ouders met kinderen die nog net geen 15 zijn.’ Stefanie de Jonge, *Humo*

‘Een boeiend boek.’ Dominique Trachet, *Primo tv*

‘Ik zou het lezen van dit boek sterk willen aanraden.’
dr. Bas Levering, *Pedagogiek in praktijk*

‘In één ruk uitgelezen!’
Geert Rozinga, *VPRO*

In maart 2014 verscheen van Roelof Broekman bij Uitgeverij de Brouwerij | Brainbooks de roman *In de Waitman*, ISBN 9789078905714

In verband met privacy zijn alle namen in *Partycrash* gefingeerd.

Omslagontwerp Buro Blikgoed Haarlem
www.buroblikgoed.nl

© 2018 Roelof Broekman
www.roelofbroekman.nl

Eerste druk april 2018
Tweede druk mei 2018
Derde druk mei 2018
Vierde druk juni 2018

Uitgeverij de Brouwerij | Brainbooks wil met psychologische romans en literaire non-fictie de discussie bevorderen rond sociaal-medische en maatschappelijk relevante onderwerpen.

B R A I N B O O K S
www.uitgeverijdebrouwerij.nl
info@brainbooks.nl

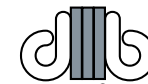
ISBN: 978 90 78905 905
NUR: 402, 600, 130

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door printouts, kopieën, of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ROELOF BROEKMAN

Hoe het feestje van een 15-jarige
gymnasiaste volledig uit de hand liep

2018
Uitgeverij de Brouwerij
Maassluis

*Lichaam, ga slapen. Het is laat.
Morgen begint de dag van de stenen.*

(uit: Een nacht, Hans Andreus)

INHOUD

PARTYCRASH: 9

NABESCHOUWING: 143

DANKWOORD: 205

1

PARTYCRASH

LOWLANDS

‘Mam, ik wil dit jaar naar Lowlands!’

Onze dochter was door een paar meiden van school meegevraagd naar Lowlands. Ze was te jong. Navraag leerde dat de adviesleeftijd op zestien jaar stond. Je kon het zelfs lezen op de website. Verstandig van de organisatie. Niet doen dus. Maar Vera wilde mee, met vriendinnen die een paar jaar ouder waren en dus inmiddels de adviesleeftijd hadden bereikt.

Even uitleggen: Vera is een meisje dat vlot door de lagere school ging, versneld van groep twee naar drie, en daardoor al met elf jaar in het eerste jaar van het gymnasium terecht kwam. Maar zo zag ze er niet uit. Al jaren dachten mensen dat Vera ouder was dan in werkelijkheid. Een combinatie van fysiek, oogopslag en opstelling. Dat lijkt leuk, maar is niet altijd handig. Toen ze in de tweede klas kwam liep het koppie vast. Er was iets aan de hand. Met behulp van het onderzoeksinstituut UVA-minds werd ADD geconstateerd. Prima. Maar onbekend terrein voor ons. We kregen begeleiding en advies. Vera deed het schooljaar over en presteerde vervolgens uitstekend. En qua leeftijd liep ze daardoor weer in de pas. Maar haar vriendenkring bestond nog steeds uit kinderen die ouder waren en minstens een

klas hoger zaten. En nog steeds sloot haar psychosociale ontwikkeling daar het beste op aan.

Lowlands dus. De vraag bleef.

We twijfelden. Terecht. Want Vera had dan inmiddels wel het fysiek en de babbels van een zestienjarige, soms stond de bovenkamer plotseling 'uit' en ervaring leerde dat het slagen van een missie erg afhing van degene met wie ze mee was. In dit geval viel de naam Laura. Bijna twee jaar ouder en een projectiel dat zich het best laat kwalificeren als ongeleid. En dat leek ons geen goed plan. Laura had ADHD, met dus de 'hyper' erbij. Ze kon supergrappig zijn, maar ook behoorlijk maf en eigenzinnig. Dat leidde eerder al eens tot een onbezonnen bezoek van de dames aan Lelystad.

Nee. Koperbijhouden. Wie zouden er nog meer meegaan? Dat werd de belangrijkste vraag.

Mijn vrouw kwam ondertussen met een briljante oplossing waar ik even over moest nadenken, maar waar ik al vrij snel volledig achterstond. En voor Vera was het natuurlijk geen probleem...

Begin jaren negentig, voordat Amke en ik elkaar leerden kennen, was zij een enthousiaste bezoeker van het festival geweest, al vanaf de tweede editie. Tot op de dag van vandaag heeft ze het erover. En ze had zichzelf beloofd nog eens op herhaling te gaan. Niet gek gedacht, want de beelden van afgelopen edities leerden dat het festival inmiddels een feest was geworden voor jong en oud. Ouder zelfs dan wij. Weg schaamte. Jippie! Door de ongelofelijke diversiteit in het culturele aanbod was er voor elk wat wils. Daar kwam bij dat vrienden van ons een jaar geleden al decadent Lowlands hadden aangedaan. Met de BMW werd drie dagen lang de reis heen en terug gemaakt. Overdag in de alter-

natieve gekte, 's avond veilig in eigen bedje. Het sprak me aan. Luxe gecombineerd met de melancholie naar een lang vervlogen tijd waarin we nog zo heerlijk ongeremd onszelf durfden te zijn.

De andere namen van de vriendinnen die naar Lowlands gingen volgden in de loop der tijd. Het werd duidelijk dat van de vijf meiden er enkele al in de vijfde klas zaten en beschikten over een gezonde dosis verantwoordelijkheidsgevoel. Geen gekke verhalen. Geen medische diagnoses. Gewoon, normale meiden. Kortom: Laura (nu in de vierde klas) zou genoeg tegenwicht krijgen, mocht ze rare plannen hebben. En er werd verzekerd dat ze met z'n allen goed op Vera zouden passen (nu in de derde klas). Alsof het een jonger zusje was.

Prima.

En wij zouden er trouwens ook nog zijn! *Quality time* met de kleine...

Dat moest goed gaan. We keken er allen naar uit.

ZOMERVAKANTIE

De zomervakantie was er zo een die je wenst. We hadden geluk met een heerlijk hotelletje in Tossa de Mar aan de Costa Brava: niet het eerste gebied waar wij normaal gesproken aan denken voor een vakantie, maar tot onze verbazing bleek het een oase van rust tussen de doorgaans druk bevolkte reeks kustplaatsen.

Vera en ik waren vooral gefixeerd op de menukaart van het hotel. De bescheiden prijzen maakten dat we een week lang konden doen en laten wat we maar wilden in de badplaats. Op *numero uno* kwam wat mij betreft de huisgemaakte hamburger: een klein flatgebouw dat overeind gehouden werd door een stokje, met in het midden een grof stuk spek. Of er sla bij zat weet ik niet meer. Wat Vera betreft was het de sandwich: drie appartementen aaneengeregen door houten staafjes, belegd met warme kip en saladeachtige praktijken. En huisgemaakte mayonaise.

Op vrijdag was er de Mojito-avond. De heerlijke private achtertuin van het hotel gevuld met kleurige parasols en compleet bezet met bewoners uit de buurt. Fantastisch. Geen toeristen, maar 'gewone' Spanjaarden.

Vera laat ik de Mojito proeven. Voor mij is het bijna limonade. Zij trekt een vies gezicht. Mooi zo, denk ik, daar

ben jij nog niet aan toe. Houden zo.

Midden in de nacht word ik wakker. Ik heb pijn in mijn maag. Het flitst door me heen: de hamburger! Niet helemaal gaar. Wat stond er op de menukaart? Vers rundvlees van een plaatselijke slager. Dat mag toch best een beetje rood zijn, zoals bij een broodje tartaar?

De pijnscheut verergert. Het houdt bijna een halfuur aan. Als ik opsta uit bed kost het me moeite mijn lichaam te strekken. Verdomme, denk ik, ik heb geen zin in een kotspartij hier. Niet op de vakantie. Niet in een hotel in een vreemd land. Ik hou het in. En als de pijn wegtrekt, ga ik weer liggen en val in slaap. De volgende ochtend merk ik er niets meer van.

Als we de week erna in het zuiden van Frankrijk neerstrijken, op een camping die we vaker hebben aangedaan bij het plaatsje Malaucène, krijg ik opnieuw maagpijn. Weer 's nachts. Ik kruip uit de tent en sta half ontbloot onder de sterrenhemel. Wat een enorme hoeveelheid sterren! Wat een enorme pijn! Ongelofelijk... Ik zak in elkaar. Met mijn knieën op de grond. Het houdt bijna een uur aan. Het sterrenbeeld Cygnus, recht boven mij, staat gebrand in mijn rug. De rug van een stervende zwaan.

Amke en ik beginnen te denken aan een bacterie. Opgelopen door de gigantische hamburger, gefabriceerd door een kok die te laat op zijn werk kwam en vergeten was zijn handen te wassen. Het verdomde ding was hard bezig onze vakantie te vergallen. Maar het stopt. Ik slaap de volgende nacht goed en de rest van de vakantie heb ik nergens last van, al overvalt me regelmatig een vermoeidheid die ik moeilijk kan rijmen met het feit dat ik juist gezonder ben gaan leven, in ieder geval weer iets aan sport doe; re-

gelmatig slenter ik naar de sportschool, tegenover ons huis. En daarnaast is suiker ook nog eens op de bon gegaan. Het buikje en de zwembandjes lopen al aardig leeg.

Veilig thuis in Amsterdam gaat het echter helemaal mis. Opnieuw begint het in de nacht. Al snel is de pijn niet meer te houden. Ik besluit paracetamol te slikken, al vermoed ik dat het niet zal helpen tegen de maagpijn die voelt als een terminale bezem die door mijn lichaam wordt gehaald. Het zal toch niet? Ik kruip over de grond, krimp ineen, en ik kan niet anders dan blijven bewegen, hoe moeilijk ook. Ik schud, tril, maak gromgeluiden als aangeschoten wild dat vraagt om met een nekschot uit het lijden te worden verlost. Het gevoel voor tijd raak ik kwijt. Hoelang ben ik bezig? Hoelang lig ik hier al? Wanneer begon het ook alweer? Wanneer stopt het? In godsnaam, wanneer? Het stopte in de vakantie toch ook... Dit is waanzin. Pure waanzin! Ik moet Amke wakker maken. Shit, die zal daar niet blij mee zijn. Nee, nog even wachten. Nog even volhouden, jongen. Grote vent. Laat je niet kennen. Kom op!

Vier uur lang heb ik gevochten, en toen stond ik in tranen naast het bed, gekromd als een oude man, steunend tegen de kast. Na bijna twintig jaar was dit de eerste keer in ons samenzijn dat Amke mij zo zag. Een huilend kind. Ze schrok zich dood, kwam er meteen uit en begreep dat er iets totaal niet in orde was.

De auto in. Naar het ziekenhuis. De dokterspost. Ik in elkaar gedoken in de wachtruimte. Laffe diagnose. Jong broekie stuurt me weer naar huis na een morfineshot in mijn bovenarm. Weer thuis val ik neer op bed. De pijn komt snel terug. Ik verga. Mijn geweldige huisarts neemt me telefonisch zo serieus dat hij het ziekenhuis beveelt om

me met voorrang toe te laten. Onmiddellijk!

Of ik een ziekenauto wil.

Al snel lig ik aan het morfine-infuus. Om het half uur steek ik mijn hand op, kijk versuft naar de verpleging en krijg een extra shot. Ik zie eruit als een lijk. Dank je, Amke. Na zes uur van gedegen speurwerk (longfoto's, de scanner door, bloedonderzoek, een hartfilmpje, en nog meer fraais) komt eruit dat ik snel geopereerd moet worden. De galblaas, hevig geïnfecteerd en geladen met galstenen, moet eruit. Ik ben opgelucht. De kampioen der pijnen kan blijkbaar weggenomen worden en het is geen kanker.

En nu komt het: Lowlands...

O ja. Het is vandaag donderdag. En vrijdag, morgen, begint het. En wij zouden daar heen. Want Vera is er. Slechts veertien jaar oud. Dit kan niet waar zijn...

Wonderlijk hoe je in tijden van nood met ogenschijnlijk gemak over dit soort dingen heenstapt. Er restte ons niets dan vertrouwen te hebben in de goede afloop. Amke en ik hadden gewoonweg andere zorgen. De eerste operatie van mijn leven bijvoorbeeld. Onder volledige narcose.

Vera bezocht me in het ziekenhuis. Snapte er maar weinig van. Haar hoofd al half in het Lowlands avontuur. Ik had alle begrip. *Young, and wild and free*. We lieten haar gaan.

Op vrijdagochtend grapte ik nog tegen Amke dat we de zondag wel zouden halen. Gewoon even snel op en neer om toch nog iets mee te pakken van het festival. Phillip Glass. Wolfmother. Om maar eens twee lekkere uitersten te noemen. Ja, ja, echt wel... Vrijdagnacht werd ik geopereerd. Op zaterdag ging het katheter erin: 'Is het te doen?' vroeg ik nog aan de verpleegster. Redelijk. Behalve de bocht... Bij het douchen ging ze mee. Net als de infuuspaal. Mijn grote

vriend. Neeeee, dat werd echt geen Lowlands dit jaar...

Toch heb ik Amke meerdere malen verzocht om zelf naar Lowlands te gaan. Mijn vertrouwen in het OLVG was groot. Ik vond het er heerlijk en verbaasde me over de hoge standaard van de hulpverlening. Wat een bedrijf! Wat een organisatie. Wat een verantwoordelijkheid. En wat een toewijding. Daar kunnen veel bedrijven en instellingen wat van leren. Hoe dan ook: het was geen probleem geweest als Amke was gegaan. Ik keek nota bene vanaf de zevende verdieping uit over het oosten van de stad, richting ons huis. En bovendien: als ik me niet goed voel in mijn leven, om wat voor een reden dan ook, ben ik het liefst alleen.

Amke bleef in de buurt, wat toch fijn was. En midden in de nacht, als ik weer eens wakker werd van een alarmpje dat afging van een apparaat dat het infuus bestuurdde, of een patiënt die werd opgehaald voor een spoedoperatie, ontving ik vrolijke appjes van Vera die zich ontzettend vermaakte en de tijd van haar leven had. In tekst en foto. Het ging allemaal goed. Alleen nu ik nog.

Lowlands werd een succes. De meiden hadden heel veel plezier gehad, van drank was nauwelijks tot geen sprake geweest, en aan alle videotjes en foto's te zien klopte dat. Met dank aan het gekleurde polsbandje dat handig verraadde of je al 18 was of nog niet. Daarbij had Vera vooral oog voor al het fantastische voer dat werd aangeboden. De groepscohesie was enorm en eigenlijk gold dat voor alles en iedereen die deze Lowlands-editie bevolkte. In de kranten werd gesproken van een van de leukste Lowlands ooit. Nou, dat hadden Amke en ik toch mooi even gemist! Maar Vera gelukkig niet. En daar waren we thuis blij om. Dat gaf vertrouwen. Ook richting haar vriendinnen. Vera werd ouder.

DE RUG

Pas na zes weken was ik weer een beetje de oude. De vier gaten in mijn buik waren inmiddels aardig verdwenen en werkzaamheden had ik hervat. Ik wilde nog een mystiek atmosferische elpee afmaken die voor de zomer al bijna klaar was, onder de naam Hesperus. Is een keuze. Daarnaast moest het manuscript van een nieuwe roman nog op de bus richting de uitgeverij, en videokunst remasterd worden en opnieuw ge-upload. Ook kwamen er enkele lucratieve regieklassen voorbij van de VU. Druk, druk, druk.

Maar in oktober ging het weer mis. Mijn rug. Ik had in de weken na de operatie vaak verkeerd gelegen, en toen ik het allemaal welletjes vond ging ik als een bezetene tekeer in de sportschool. Fanatiek op van die apparaten waarbij je rug als een kurkentrekker op en neer draait. Op het moment zelf voel je er niets van...

Een zenuw raakte bekneld door waarschijnlijk een ontsteking diep onderin de rug, aan de rechterkant. Zo'n tien centimeter boven de bil. Als ik me verdraaide krijste ik het uit als een klein kind. Ik werd oud. Heel snel. Veel te snel. Zo voelde het. Dit was belachelijk. Ik liep met een paraplu als stok door het huis. Ineengedoken. Zoals dat mannetje met sprokkelhout, op de hoes van Led Zeppelin 4. Nog niet eens

vijftig. Een hernia was het niet, bleek na onderzoek. Maar dat het lang kon duren stond wel zo'n beetje vast.

Inmiddels was er ook de uitslag van de analyse van mijn galblaas. Door de hevige ontsteking was hij op diverse plaatsen genecrotiseerd. Overleden. Lekker, hè? Organen die zonder overleg aan zelfdoding doen...

Begin december gaat het al met al beter. Bijna twee maanden lang heb ik vier Tramadolletjes per dag geslikt, een vriendelijk medicijn in de opiaatklasse. Zeg maar gerust twee maanden stoned, al blijf je aardig functioneren. Maar dat zeggen wel meer junkies.

VERA GAAT 15 WORDEN

'Ik wil een feestje geven, hier thuis. Nou ja, een soort *chill-party*. Muziek. Filmpje. Mag dat?'

'Je bedoelt dat wij er niet bij zijn? Wat vind jij?' vraagt Amke.

'Moet kunnen,' zeg ik, 'als we maar weten wie er allemaal komen. Hoeveel mensen denk je aan, Veer?'

'Ik weet niet. Stuk of tien, vijftien?'

Vijftien. Hm... Flinke groep. Maar ja, zolang het een groep van school is die we inmiddels goed kennen hoeft dat geen probleem te zijn. Van een aantal kennen we zelfs in meer of mindere mate de ouders. En dan het clubje Lowland-gangers nog. Nee, geen probleem.

'En hoeveel jongens?' vraag ik nog, ietwat plagerig.

Vera maakt een lijst. Uiteindelijk komen er twintig namen op te staan. Er wordt een groepsapp aangemaakt. Op school verspreidt zich het nieuws. Op de woensdag voor de vrijdag waarop het feestje zal plaatsvinden krijg ik een telefoontje van school.

'Er gaat hier het gerucht dat er bij jullie komende vrijdag een feestje is. Klopt dat?'

'Ja, dat klopt.'

'En klopt het dat jullie er niet zijn?'